

скали, по които сълзѣше вода. Камъкътъ — горе и долу бѣше измитъ и загладенъ на дълги висулки. Земята отдолу бѣше мека и влажна. А горе не се виждаше нищо, сякашъ бѣше съвсемъ праздно и нѣмаше никаква планина надъ главитѣ имъ. Толкова бѣше тихо, че тѣ чуваха какъ сърцата имъ тупатъ. Изведнажъ нѣкакво тихо пръполене се чу надъ главитѣ имъ.

Пламъкътъ на свѣщитѣ затрепера.

— Прилѣпи! — викна Савата. Гласътъ му прокѣнтъ и заглѣхна далечъ въ тъмното. Диню спрѣ и се хвана за Асенювия джебъ. И-ихъ, че страшно, мамо-о-о! Да бѣше си седѣлъ горе на слънце, съ Гуджа!... Ами ако рече змеятъ да се вър-

не — какво правятъ тогава!...

Прилепитѣ, събудени отъ свѣтлината, хвърчаха наоколо. Единъ дори плесна съ криле бузата на Коста, и той подскочи.

Пещерата все повече се разширяваше. Въ дъното шуртѣше голѣмъ бистъръ потокъ. Наблизу, презъ една тѣсна полегата дупка, едва-едва влизаше дневна свѣтлина. Това бѣше Курминътъ.

— Виждате ли момчетата, — посочи Савата единъ голѣмъ камъкъ до стената, издълбанъ отъ водата, като корито. — Ей тука била, казватъ, банята на змея. А пъкъ тамъ, оня одъръ — леглото му. Я какъ го е украсилъ — цѣлото съ тантели отъ камъкъ!

Дружината се спрѣ омайна. Сякашъ изплетенъ отъ бѣли каменни влакна — по-дебели и по-тън-

ки — се издигаше тронъ, петъ пжти по-голѣмъ отъ владишкия въ църква. Капъ-капъ-капъ — падаше всѣка минута по една бистра и едра капка. Задъ трона зѣеше голѣма черна дупка.

Савата я посочи и каза:

— А пъкъ презъ тази дупка веднажъ стари хора пуснали една свиня и тя следъ една го-